

— Ние бѣхме две зрънца градъ, — зашепнаха други капки, — и, уви! счупихме и свалихме на земята единъ житенъ класъ!

— А ние бѣхме две росни капки и напоихме едно жадно цвѣтенце, — казаха две други капки.

— Ние носихме корабитѣ по морето, ние напоихме жадния и спасихме живота му; ние въртѣхме воденично колело; ние бѣхме сладъкъ сокъ въ черешитѣ; ние — въ гроздето; ние бѣхме лѣкарство; ние — отрова; ние — млѣко... — звѣнѣха една следъ друга прозрачнитѣ капки, като се търкаляха отъ прѣститѣ ми.

Една бистра капка увисна на прѣста ми:

— Азъ бѣхъ нѣкога сълза, — прошепна тя.

— А азъ — капка потъ, — каза следъ нея друга, като падаше на земята.

— Азъ пѣкъ бѣхъ въ твоето сърдце, — прозвуча трета, — бѣхъ топла капка кръвъ, а следъ това, когато ти дѣхна, азъ излетѣхъ като пара и отидохъ къмъ облацитѣ.

Разбрахъ, че тѣзи истории нѣматъ край и изтърсихъ въ потока останалитѣ по ржката ми капки.

— Я, по-добре ти ми разкажи, — казахъ азъ на ручея, — какво ново ти видѣ тамъ въ планината? „Какво ли пѣкъ ново ще има? си мислѣхъ азъ: — камънитѣ си лежатъ неподвижно отъ създаването на свѣта и ще си лежатъ тамъ, докато човѣкъ не ги изкопае и не си построи отъ тѣхъ кѣща“. Но, колко се зачудихъ, когато ручеятъ почна да разказва чудни нѣща!

— Всѣка капка, — разказваше той, — следъ като е била дѣждъ или снѣгъ, градъ или роса, прониква въ земята и работи въ нея съ все сила, не по-зле